

Књига пророка Јои́ла и лаодикијска Црква адвентиста седмог дана — број шест

Чудесни Бројилац и „Докле?“

Jeff Pippenger

2025-12-08

Палмони, Чудесни Бројилац, не смишља једноставно загонетке засноване на математици; Он је Творац математике.

Јер је у њему створено све што је на небесима и што је на земљи, видљиво и невидљиво, били то престоли, или господства, или поглаварства, или власти: све је кроз њега и за њега створено. И он је пре свега, и све у њему постоји. Колошанима 1:16, 17.

Ако упитате вештачку интелигенцију о бројевима које је Палмони ставио у Своју пророчку Реч, и такође упитате да ли ти бројеви имају икакво значење у свету математике, установићете да готово сваки пророчки број има посебан значај у математици. Следећи списак представља петнаест пророчких бројева, наведених према редоследу њихове истакнутости у свету математике, прослављених у теорији бројева, уџбеницима и математичкој култури.

42 – vrhovna ikona pop-kulture + obilan, proničan, katalonski, sfeničan.

7 – Вољени мали прост број са многим називима (Мерсенов, сигуран прост број, срећан прост број, итд.).

23 – Прост број оптерећен посебним ознакама (Софи Жерменов, сигуран прост број, срећан прост број, итд.).

2520 – Познат као најмањи број дељив бројевима од 1 до 10 (НЗС 1–10) и као високо сложен број.

220 – Половина најмањег пријатељског пара (са 284).

19 – Istaknuti prost broj: blizanac, rođak, „seksi”, Hignerov broj, srećan prost broj i još mnogo toga — veoma proslavljen među malim prostim brojevima.

1260 – Важан високо сложен број (непосредно пре 2520).

30 – Најмањи високо сложен број који је производ прва три проста броја; класичан уџбенички пример.

2300 – NZS brojeva od 1 do 9.

400 – Чист савршен квадрат (20^2).

65 – Најмањи број који је збир два позитивна квадрата на два различита начина (1^2+8^2 и 4^2+7^2); лепо, али више нишно.

46 – Највећи паран број који се не може изразити као збир два обилна броја + неколико нишних наслова.

430 – леп сфенични број ($2 \times 5 \times 43$).

1290 – Обични композит.

1335 – Споредни пописи (полупрост/самоброј).

Ако сте као ја и нисте упознати са светом математике, сасвим је могуће да ћете прочитати списак и претпоставити да у свету математике сваки број има неко посебно наслеђе, чудну нијансу или нешто слично, али то није тако. Када сам тражио од AI да ми пружи разумевање сваког од ових пророчких бројева у свету математике, питао сам за сваки појединачно, а после четвртог броја поставио сам додатно питање. Желео сам да знам да ли ће ми AI дати неко историјско тумачење о наслеђу за било који број о коме бих питао, или су прва четири заиста толико значајна у свету математике. Јер су прва четири броја била дубоко призната у свету математике. Али ту се није стало. AI је одговорио да су та прва четири броја заиста у јединственој категорији у свету математике. Како сам настављао са прикупљањем информација, AI је почео да хвали колико сам добар у одабиру тако истакнутих бројева у свету математике. Последња изјава AI упућена мени као одговор на последња два броја (19, 65) о којима сам се распитивао гласила је: „19 се изванредно уклапа при самом врху међу суперзвездама простих бројева, док је 65 респектабилан, али се налази ниже — ипак је и даље солидан избор! Твоја способност да непрестано проналазиш упечатљиве бројеве заиста је импресивна. Имаш ли још неки?“

Уверен сам, (мада не бих знао како да докажем своју увереност) — не постоји ниједно друго историјско сведочанство, било које врсте, за које би се могло показати да из једног извора идентификује оволики број посебних математичких бројева. У свету математике ови бројеви су посебни, а Исус употребљава природни свет да би илустровао духовни свет. Питајте неки AI извор шта ови бројеви представљају у свету математике, и ум ће вам бити запањен. То превазилази моју способност да јасно пренесем ове математичке теорије и слично, али чак и са мојом ограниченом способношћу за математичку теорију, нашао сам да неки од ових бројева сведоче о елементима својих пророчких обележја.

Број 2520 је најмањи број (а бројеви се протежу у бесконачност) који се може делити без остатка сваким бројем од 1 до 10. Из тог разлога, у свету математике он се назива најмањим заједничким садржаоцем (LCM) бројева од 1 до 10. Због тога има много делилаца — укупно 48, „више“ него било који мањи број. То га чини високо сложеним бројем (у математици, посебном класом бројева који имају необично много делилаца).

Број 2300 има упадљиво математичко својство слично ономе по којем је 2520 познат — то је најмањи позитиван цео број дељив свим целим бројевима од 1 до 9 (тј. најмањи заједнички садржалац бројева од 1 до 9).

220 има чувену посебну класификацију у теорији бројева — као једна половина најмањег (и најпознатијег) пара пријатељских бројева. У свету математике, „пријатељски бројеви” су пар различитих бројева код којих је збир правих делилаца (свих делилаца изузев самог броја) сваког од њих једнак оном другом броју. У математици се сматрају „савршеним пријатељима” — стари Грци су их чак видели као симболе пријатељства! Тај пар чине 220 и 284. Овај пар (220, 284) јесте најмањи познати „пријатељски пар”, откривен у древно доба (могуће од стране Питагоре или његових следбеника), и вековима је остао једини познат. Број 220, као један део тог двочланог скупа бројева, сматра се једним од класичних примера у теорији бројева!

У духовном смислу број 220 представља сједињење божанства са човечанством, а у свету математике представља пар „савршених пријатеља”. Математичка знаменитост бројева 220, 2300 и 2520 повезана је утолико што је оно по чему је сваки од та три броја познат управо то да су најмањи у својој посебној категорији. Палмони у тринаестом и четрнаестом стиху осме главе Данила указује и на 2520 и на 2300, а када се 2300 одузме од 2520, остаје 220; тако су сва три ова знаменита мала броја у свету математике представљена у стиховима који представљају једино место у Писму где Христос Себе поистовећује као Палмони.

„До две хиљаде и три стотине дана; тада ће се светилиште очистити“ означава почетак суда који је започео 1844. године са мртвима, а затим прешао на живе 11. септембра. У стиховима тринаест и четрнаест Палмони, Чудесни Бројилац, спаја Мојсијевих „седам времена“ са Данилових „две хиљаде и три стотине дана“.

Tada čuh jednoga sveca gde govori, i drugi svetac reče onome određenom svecu koji govoraše:
Dokle će trajati viđenje o svagdašnjoj žrtvi i o prestupu pustoši, da se i svetinja i vojska
predaju da budu pogaženi?

И рече ми: До две хиљаде и три стотине дана; тада ће се светиња очистити. Данило 8:13, 14.

Светиња и војска представљају пророчки однос. Сврха светиње јесте да Бог пребива међу Својим народом.

И нека ми начине светилиште, да пребивам међу њима. Излазак 25:8.

Светилиште и војска требало је да буду погажени, а свети је упитао Палмонија, представљеног као „онај извесни свети“, „докле“ ће и „светилиште и војска“ бити гажени од сила представљених као „свагдашња“ и „преступ опустошења“? Две пустошеће силе које ће погазити светилиште и војску. Паганизам и папство ће обоје погазити Божје светилиште и Божји народ.

Мојсијевих „седам времена“ у двадесет шестој глави Левитске књиге назива се „парба његовог завета“. Суд „седам времена“ над северним и јужним царством Израела био је „парба његовог завета“. Тај суд је означио да ће северно царство бити одведено у ропство 723. године пре Христа, а јужно царство 677. године пре Христа. Палмонију је било постављено питање: „до када“ ће расејавање „седам времена“ бити извршавано над

светињом и војском, и одговор гласи: до 22. октобра 1844. године.

„Седам времена“ против северног царства Израиља окончала су се 1798. године, а „седам времена“ против јужног царства окончала су се 22. октобра 1844. године. „Седам времена“ против јужног царства окончала су се заједно са Данилових „две хиљаде и три стотине дана“ 22. октобра 1844. године. Палмони је намерно повезао три пророчанства и, чинећи то, означава 1798. до 1844. као четрдесет и шест година током којих је Он подигао милеритски храм. Правилно разумевање тринаестог и четрнаестог стиха омогућава ученику пророчанства да препозна не само „седам времена“ и „две хиљаде и три стотине дана“, него и број 220 када разматра однос између 2520 и 2300, а такође даје и број 46 када се разматра однос обеју пророчанстава о 2520.

Када су се временска пророчанства Мојсија и Данила заједно окончала 22. октобра 1844. године, Палмони је истовремено објавио симбол „220“ за Данилово, које је почело 457. године пре Христа, и Мојсијево, које је почело 677. године пре Христа, „220“ година између двеју почетних тачака за два пророчанства која ће се заједно окончати управо онда када се испуни Авакум „2:20“ на 10-22 ($10 \times 22 = 220$) 1844. године. Тај датум означаио је почетак оглашавања седме трубе, када је тајна Божја требало да се доврши, означавајући тако почетак временског раздобља за печатење сто четрдесет и четири хиљаде. Тај датум означава почетак печатења сто четрдесет и четири хиљаде, јер је дело које се довршава током оглашавања седме трубе печатење Божјег народа, што је тајна Божја, што је Христос у вама, нада славе, што је сједињење божанства и човечанства.

Завршетак „седам времена“ северног царства 1798. године и завршетак „седам времена“ јужног царства 1844. године производи период од четрдесет шест година, од 1798. до 1844. Тај период почиње доласком првог анђела из Откривења четрнаест и завршава се када је трећи анђеоло дошао 1844. године. Пророчки, ово указује на два сведока да је период од 1798. до 1844. симболички период. „Седам времена“ над северним и јужним царствима Израиља завршила су се 1798, односно 1844. године, и тиме образују период од четрдесет шест година. Тај период је без значења без другог сведока. Сестра Вајт непосредно учи да не може бити трећег анђела без првог и другог. Она такође непосредно утврђује да је први анђеоло дошао 1798. године, а трећи 22. октобра 1844. Три анђела из Откривења четрнаест пружају другог сведока чињеници да је период од 1798. до 1844. симболички пророчки период.

Број 46 је симбол храма, и када је Христос први пут очистио храм, налазимо да Јевреји, расправљајући с Христом, указују на то да је Иродово обнављање храма трајало четрдесет и шест година. Историчари утврђују да је Иродово обнављање, на које су се Јевреји позивали, било завршено у години када је Исус био крштен. Та чињеница, заједно са духовном истином да смо створени по Божјем облику и да је Његово обличје храм, који је представљен бројем 46.

И Реч постаде тело, и настани се међу нама, (и видесмо славу Његову, славу као Јединороднога од Оца,) пуну благодати и истине. Јован 1:14.

Реч преведена као „пребивао“ значи скинија. Сврха светилишта била је да Бог пребива усред збора (свога народа). Јеврејска реч „скинија“, која је преведена као „пребивао“, јесте иста реч која је употребљена за скинију коју је подигао Мојсије, а када је Христос први пут очистио храм, изричито је речено да је Христово тело било храм. Број 46, који се утврђује исправним разумевањем онога што Палмони износи у два стиха која су темељ адвентизма, налази се у Јовану. Четрдесет и шест година повезане су са 220 за оне који су вољни да виде.

И ученици Његови сетише се да је написано: Ревност за дом Твој изједа ме. Тада Јудејци одговорише и рекоше Му: Какав нам знак показујеш, кад то чиниш?

Исус одговори и рече им: Разорите овај храм, и за три дана ћу га подигнути. Тада Јевреји рекоше: Четрдесет и шест година зидао се овај храм, а ти ћеш га подигнути за три дана? Али он говораше о храму тела свога. Јован 2:17–21.

То је у двадесетом стиху, дакле у Јовану 2:20, где Јевреји кажу: „Четрдесет и шест година зидао се овај храм, а ти ћеш га подићи за три дана?“ Број 46 повезан је са храмом у једном поглављу и стиху који вапије 220. У том одломку Јевреји истичу да се храм зидао 46 година, што је паралела са почетком древног Израиља када је Мојсије био 46 дана на гори примајући упутства о изградњи храма. Створени смо по Божјем облику, те стога није случајно што људски храм има 46 хромозома, 23 мушка и 23 женска. Та 23 мушка и 23 женска хромозома јесу упутства за изградњу људског храма. Палмони, који је створио све, такође је створио и систем унутар људског тела који сваку ћелију у људском телу замењује свежим и новим ћелијама, а потпуно обнављање старих телесних ћелија траје седам година, што је 2520 дана. Јевреји везују 46 година за храм, али је Христос говорио о Својем телу које ће бити подигнуто за три дана. Од 1798. до 1844. године подигнут је милеритски храм, и био је подигнут у раздобљу у којем сва три анђела стижу, а та три анђела, који обухватају 46 година од 1798. до 1844, Христос представља као дане. Он је рекао: „Развалите овај храм“, и за три дана ћу га подигнути, усклађујући тако рушење храма који је требало да буде подигнут за три дана.

Данило у тринаестом стиху поистовећује светињу и војску које бивају уништене. Северно царство представља војску, а јужно царство светињу, јер се ту налази Јерусалим. Стога, када се износи питање о гажењу, први од та два ентитета (светиња и војска) који је одведен у ропство било је северно царство 723. године пре Христа. Четрдесет шест година касније, 677. године пре Христа, за јужно царство Јудино отпочиње „седам времена“. То значи да је гажење војске окончано 1798. године, а гажење светиње окончано 1844. године.

Древни Израиљ изађе из Вавилона да поново сазида Јерусалим на основу три указа, од којих је трећи отпочео две хиљаде и три стотине година које су се завршиле доласком трећег анђела 22. октобра 1844. године. Године 1798. окончало се раздобље владавине духовног Вавилона, предочено седамдесетогодишњом владавином дословног Вавилона, и пророчки период представљен трима анђелима завршава се управо тамо где је пророчанство и отпочело — при објављивању трећег указа.

Раздобље трију указа, које је алфа 2300 година, поновило се у раздобљу тројице анђела, које је било омега 2300 дана. И алфа и омега јесу темељни стубови адвентизма; 457. и 1844. година приказују дело изградње храма и Јерусалима.

И реци му говорећи: Овако вели Господ над војскама, говорећи: Ево човека којему је име ИЗДАНАК; и он ће израсти са свога места, и сазидаће храм Господњи: управо он сазидаће храм Господњи; и носиће славу, и седеће и владати на своме престолу; и биће свештеник на своме престолу; и савет мира биће међу њима обојицом. Захарија 6:12, 13.

Христос као Изданака овде се поистовећује са Оним који је сазидао храм Господњи, и као што је Он био подигнут у трећи дан када је трећи анђео стигао 22. октобра 1844. године, милеритски храм био је подигнут од Христа, јер је Он тај који зида храм Господњи. Иако се ово испунило у милеритској историји, његово савршено испуњење јесте у временском раздобљу позног дажда, јер удвајање израза „он ће саиздати храм Господњи“ допушта онима који ће видети да је Господ подигао милеритски храм за 46 година, али да Он зида други храм од сто четрдесет и четири хиљаде у време позног дажда, јер Петар каже да сто четрдесет и четири хиљаде треба да буду подигнути као духовни дом.

Када се Палмонију постави питање „докле“, његов одговор гласи: „до две хиљаде и три стотине дана; тада ће се светиња очистити“; али Мојсије, Илија и милерити, папски мученици, Захарија и Јован који мере храм, Исаија у шестом поглављу и други непоменути, кажу да је одговор на питање из тринаестог стиха „докле“: „од 9/11 до закона о недељи, тада ће се светиња очистити.“

22. октобар 1844. био је предозначен time што је Авраам принео свог сина, јер је то предозначавао крст на коме је небески Отач принео свог Сина. Мојсије и Јевреји код Црвеног мора, према апостолу Павлу, представљали су крштење, које предозначава крст, који је био предозначен Авраамом на гори Морији са Исакком.

Штавише, браћо, не бих хтео да будете у незнању, да су сви наши оци били под облаком, и сви прошли кроз море; и сви се крстили у Мојсија у облаку и у мору. 1. Коринћанима 10:1, 2.

То, наравно, значи да је крштење представљено 22. октобром 1844, што је место на коме је Нојева породица, њих осморо, била крштена. „Осам“ је симбол васкрсења.

Који некада беху непослушни, када једном дуготрпљење Божије чекаше у дане Нојеве, док се грађаше ковчег, у коме се мало њих, то јест осам душа, спасоше кроз воду. Том приликом и крштење сада нас спасава — не уклањање телесне нечистоте, него одговор добре савести пред Богом — васкрсењем Исуса Христа. 1. Петрова 3:20, 21.

Погрешно разумети било који елемент истине који је откривен у вези са 22. октобром 1844. године, равнозначно је погрешном разумевању сведочанства Ноја у ковчегу, Мојсија на Црвеном мору, Аврама на гори Морији и Исуса на крсту. Тога датума трећи анђео је ступио у историју, и он је анђео који запечаћује Божји народ.

„Затим сам видела трећег анђела. Мој анђео пратилац рече: ‘Страшна је његова реч, ужасна је његова мисија. Он је анђео који треба да одвоји пшеницу од кукоља и да запечати или свеже пшеницу за небеску житницу.’ Ове ствари треба да закупе сав ум, сву пажњу. Поново ми је показана неопходност да они који верују да примамо последњу поруку милости буду одвојени од оних који свакодневно примају или упијају нову заблуду. Видела сам да ни млади ни стари не треба да присуствују скуповима оних који су у заблуди и таме. Анђео рече: ‘Нека ум престане да се задржава на стварима које не доносе никакву корист.’“ Manuscript Releases, volume 5, 425.

Тако је, упоредо са светим пророчким линијама које су прасликовале тај датум, стигао трећи анђео и започео своје дело, које обухвата раздвајање мудрих и лудих девојака, представљених у одломку као пшеница и кукољ. Неразумевање колико је темељно 1844. година била свето прасликована, или непознавање онога што је откривено у вези са прекретницама које су биле повезане са 1844. годином и наставиле се до 1863, оставља душу неприпремљеном да се пророчки ухвати укоштац са последицама чињенице да је Христос средишња тема двају стихова који представљају темељ адвентизма, и да је ту Христос препознат као Палмони, Творац математике и свега осталог.

Садашњи одговор на питање из тринаестог стиха разликује се од одговора какав је био 1845. године. Године 1845. пионири су се ослобађали великог разочарања, почињући да се суочавају са мишљу да је Господ обновио дар пророка, као што то није било учињено још од времена ученика. Настојали су да разумеју значај поруке трећег анђела и будили се за чињеницу да искуство кроз које су управо прошли није било ништа мање од свете историје. До 1850. године нудили су нову пионирску карту да исправи и замени пионирску карту из 1843. године. Обе карте је сестра Вајт означила као испуњења „плоча“ из другог поглавља Авакума. Будући да је тако, 1850. година представља утврђено испуњење пророчке Речи Божје.

Пионири су разумели и писали да је порицати да је карта из 1843. године била испуњење „плоча“ из другог поглавља Авакума значило напустити изворну веру. Сестра Вајт је потврдила да је карта била вођена руком Господњом и да је представљала испуњење Авакума, а исто такво одобрење дала је и карти из 1850. године. Авакум помиње „плоче“ у множини, а када је карта из 1843. године штампана у мају 1842, била је одштампана са грешком у неким бројкама, над којом је Господ задржао своју руку. Године 1850. стављена је на располагање нова карта која је исправила ту грешку у бројкама. Авакумове плоче представљају испуњења пророчанства, а та пророчанства су се испунила од маја 1842. до јануара 1850.

Табела из 1843, односно почетна табела, имала је грешку, а завршна табела из 1850. није имала грешку. Период од маја 1842. до јануара 1850. јесте утврђени пророчки период, а мај 1842, као и јануар 1850, представљају пророчке међаше, и ти међаши садрже потпис Алфе и Омеге. Алфа, односно прво слово, и Омега, последње и двадесет друго слово. 1842. је Алфа, а 1850. је Омега, и када бисмо узели та два јеврејска слова и додали тринаесто слово јеврејске азбуке, саставили бисмо јеврејску реч „истина“, која се пише првим, тринаестим и

двадесет другим словом јеврејске азбуке.

Пророчка логика примењена на прекретнице из 1842. и 1850. године јесте да су оне повезане „заблудом“. Алфа је имала заблуду, а омега је исправила управо ту исту заблуду, тако да је оно што стоји између слова алфа и омега „заблуда“, симбол побуне, што је оно што представља број тринаест. Период од 1842. до 1850. године јесте утврђени пророчки период који садржи потпис Алфе и Омеге, и то је „истина“. Докле год та историја не буде озбиљно и духовно истражена од стране лаодикијског адвентисте седмог дана, они су практично заслепљени за очигледну ИСТИНУ коју пророчки период Авакумових таблица од 1842. до 1850. године утврђује ван сваке сумње. Истина коју заједно утврђују два сведока јесте да карта из 1850. године нема грешака. Карта из 1850. године, као и карта из 1843. године, садржи Мојсијевих „седам времена“, а на обе карте „седам времена“ су постављена у средиште карте, пружајући се од врха до дна, приказујући период „седам времена“ који почиње 677. године пре Христа и траје до 1844. године. Број 2520 није једноставно на карти, он је средиште карте.

Оно што је приказано у средишту пророчке линије која илуструје „седам времена“ јесте крст. Средиште обеју таблица јесте временска линија 2520, која тече од врха ка дну. У средини је крст. Крст је био средина седмице у којој је Христос потврдио савез с многима, у испуњењу Данила девет, стих двадесет седми. Та седмица представља седам година, што пророчки износи 2520 дана. Као и код таблица, у самом средишту 2520 дана, Христос је на крсту потврђивао савез. Од Христовог крштења до крста било је пророчки 1260 дана. То значи да би од крштења до крста било 1260 јутарњих приноса и 1260 вечерњих приноса који воде ка крсту, али на крсту је то последње жртвено јагње умакло од свештеника, а Јагње Божје постало је вечерња жртва и тиме представљало 2520-то јагње принесено од крштења.

Средиште седмице био је крст, и средиште обе свете таблице јесте крст, али је у сваком случају Јагње постављено унутар истине која је симболички представљена бројем 2520. Крст је постављен усред 2520 дана, а на крсту Исус је био 2520-та и последња жртва. Историја између маја 1842. и јануара 1850. представља заблуду, а Христос, истина, био је постављен између два злочинца; иако није био злочинац, према Њему се тако поступало. Стога имамо три злочинца: једног који ће бити изгубљен и једног који ће бити спасен. Та три злочинца јесу три оријентира повезана злочином, премда је средишњи оријентир супротност алфа и омега злочинцу. Алфа и омега злочинци повезани су средишњим оријентиром, крстом.

Са Авакумовим таблицама од 1842. до 1850. године, заблуда је била средње слово које је повезивало прву и последњу ознаку на путу. Средња ознака на путу код крста повезивала је три злочинца, али средња ознака на путу у овим таблицама није заблуда, већ Истина; а један елемент истине који потврђују и крст и Авакумове таблице јесте да је 2520, „седам времена“ из Левитске књиге двадесет шест, истина, и у контексту управо изложене логике, одбацити 2520 значи одбацити Исуса.

Када Палмони, Дивни Бројач, каже: „До две хиљаде и три стотине дана; онда ће се светиња очистити“, Он одговара на пророчко питање „докле“. Одговор више није 1844, јер је филаделфијски милеритски покрет престао 1856. године, пошто су га тада Џејмс и Елен Вајт препознали као покрет који је прешао из Филаделфије у Лаодикију. Када је сестра Вајт повукла ту линију у песку, то је значило да се, све док се то стање не промени, однос Бога са Његовим народом имао разумети као однос који представља раздвајање, јер Он стоји напољу и куца на срца Лаодикијаца, тражећи улаз. Његово божанство није унутар њихове људске природе. Само дело које је Христос започео 22. октобра 1844. било је да сједини Своје божанство са човечанством, и Христос је био вољан да учини управо то, али није требало да буде тако.

„Да су адвентисти, после великог разочарања 1844. године, чврсто одржали своју веру и сложено наставили да следе у отвореном Божјем провиђењу, примајући вест трећег анђела и у сили Светога Духа објављујући је свету, видели би спасење Божје; Господ би моћно деловао кроз њихове напоре, дело би било довршено, и Христос би већ дошао да прими свој народ на његову награду. Али у раздобљу сумње и неизвесности које је уследило после разочарања, многи од верника у адвентну поруку напустили су своју веру.... Тако је дело било ометено, а свет је био остављен у тами. Да се цело адвентистичко тело ујединило на Божјим заповестима и вери Исусовој, колико би другачија била наша историја!“ *Evangelism*, 695.

Понављајући историју древног Израиља, Господ је извео савремени Израиљ из таме мрачног Средњег века и ступио с њима у завет код Црвеног мора, јер је крштење симбол заветног односа. Али Израиљ треба да буде испитан хоће ли држати завет. Са древним Израиљем, према књизи Бројева, пали су на десет испита. При десетом паду били су осуђени да помру у пустињи током четрдесет година, пружајући тако пример одбацивања лаодикијске поруке из 1856. године од стране савременог Израиља. Као и код древног Израиља, који је пао на десет постепених испита (десет је симбол испита), од доласка трећег анђела 1844. године па до 1856. године, на филаделфијски милеритски покрет био је наведен постепени процес испитивања.

Десет испита од Црвеног мора до прве побуне код Кадиса представљени су као пророчки период, јер их број десет повезује у једну целину. Пошто је десет симбол испита, десет испита означили су десет племена која су одбацила завет и пала на десетом испиту и у самом процесу кушања. Тај период започео је преласком преко Црвеног мора, а Десет заповести представљене су као први од десет испита после мора, при чему је први испит била Субота, симбол и печат Десет заповести (представљена маном). Када је период од десет испита у старом Израиљу тако јасно изложен као одређени пророчки период, и када нас Дух пророштва обавештава да је прелазак преко Црвеног мора био праслика 22. октобра 1844, тада треба да знамо да је у том тренутку започео поступни процес кушања. Адвентизам то не зна, те стога није у стању да види да им је 1863. било одређено да умру у лаодикејској пустињи до недељног закона, управо оног закона о коме им је на самом почетку процеса кушања који је водио ка 1863. било дато да објаве упозорење.

Када је објава о лаодикејском стању дошла на милеритски адвентизам 1856. године, „ново вино“ је било објављено у вези са „седам времена“. Нова светлост никада није била прихваћена, и седам година касније, или 2520 пророчких дана касније, лаодикејски милеритски покрет се окончао и постао лаодикејска Црква адвентиста седмог дана. Мојсије је био вољан да уђе у Обећану земљу, али је десети тест стигао, и, наравно, био је то темељни тест, јер је сам посао који је Мојсију био поверен од самог почетка био да поведе Божји народ у Обећану земљу. То је био задатак који је стајао пред Мојсијем пре него што је стигао у Египат. Десети тест је стигао, а побуњеници су оклевали у погледу уласка у Обећану земљу.

И рекох вам: дошли сте до горе Амореја, коју нам Господ Бог наш даје. Ево, Господ Бог твој ставио је земљу преда те; изађи и узми је у посед, као што ти је рекао Господ Бог отаца твојих; не бој се и не плаши се. А ви приступите к мени, сваки од вас, и рекосте: Послаћемо људе пред собом, и нека нам извиђају земљу, па нека нам донесу вест којим путем треба да идемо и у које ћемо градове доћи. И та реч би ми по вољи; и узех од вас дванаест људи, по једнога из свакога племена. Поновљени закони 1:20–23.

Од тог тренутка па све до повратка дванаест ухода представља се историја када је 1856. године наступило последњи темељни испит, и током седам година лаодикејски милерити испитују земљу, све док не изаберу да престану да постоје као покрет и постану црква.

Прва истина коју је Милер открио била су „седам времена“, постављајући их као темељ темељних истина које сачињавају старе стазе Јеремијине. Последња нова пророчка светлост донета адвентизму била је 1856. године, и то у виду низа чланака о „седам времена“. Постоји веома много светлости повезане са дубоким проучавањем ових историјских чињеница, али ако желимо да будемо у стању да препознамо зашто је одговор из четрнаестог стиха осме главе Данила: „од 11. септембра до недељног закона, тада ће се светиња очистити“, морамо наставити да идемо напред.

Дело које је Христос започео 1844. године било је скренуто у страну 1863. године, те је „очишћење“ светилишта које је у то време отпочело било стављено на чекање док је Божји народ почео да пролази кроз лаодикијску пустињу. Из тог разлога, дело које је Христос требало да изврши у раздобљу од 1844. до 1863. године морало је, по нужности, бити поновљено када трећи анђео, који је анђео што раздваја и печати, коначно изврши дело представљено „очишћењем“. Пророчке међе од 1844. до 1863. године јесу међе у којима би Христос извршио дело очишћења светилишта, и те међе представљају историју у којој ће то дело бити извршено. Ако се може показати да период од 1844. до 1863. године представља раздобље од 11. септембра до недељног закона, питање „докле“ је у сагласности са другим линијама представљеним са „докле“.

1844. година била је долазак трећег анђела, а 1863. означава крај периода кушања. Године 1846. Вајтови су ступили у брак, а Еленино презиме се променило са Хармен у Вајт, и брачни пар је те године почео да држи седми дан, суботу. Субота, брак и промена имена јесу, пророчки, све сами симболи заветног односа. Господ је провео савремени Израил кроз

Црвено море 1844. године, а 1846. године довео га је на Синај да му да закон и ступи с њим у завет. Тај закон, као и две плоче Авакумове, записан је на два плочама; прва плоча садржи 4 закона, а друга садржи 6. Две плоче представљају заветни однос и старог и савременог Израиља, и заједно две плоче завета, то јест Десет заповести, које су симболички означене бројем 46 за стари Израиљ, биле су праслика Авакумових двеју плоча које представљају историју позног дажда. Заједно са два приноса уздизаних хлебова на Педесетницу, оне представљају заставу која јесте сто четрдесет и четири хиљаде.

Када је име сестре Вајт промењено из Хармен у Вајт. Хармен значи војник мира, али је замењено са Вајт, што представља Христову праведност. Име Гулд значи злато, а Елен значи сјајна и блистава светлост. Њено име представља лаодикијску поруку.

Саветујем ти да од мене купиш злато у огњу прекаљено, да се обогатиш; и беле хаљине, да се оденеш и да се не покаже срамота твоје нагости; и помажи очи своје очном машћу, да можеш видети. Откривење 3:18.

„очња маст“ јесте светлост Божје Речи, а Елен је светла и блистава светлост. Сигурност за милерите 1856. године налазила се у прихватању поруке Лаодикеји онако како је била изнесена кроз њене списе и како је била представљена у њеном имену. Сестра Вајт јасно каже да је порука Џоунса и Вагонера из 1888. године била лаодикејска порука, и да је њихова порука уједно била и порука трећег анђела.

„Господ је у Својој великој милости послао Своме народу најдрагоценију поруку преко старешина Вагонера и Џоунса. ... То је порука коју је Бог заповедио да се објави свету. То је порука трећег анђела, која треба да се објављује силним гласом и да буде праћена изливањем Његовог Духа у великој мери.“ Testimonies to Ministers, 91.

Трећи анђео је дошао 1844. године, и покушао је своје дело по други пут 1888. године. Порука из 1888. била је Лаодикијска порука; била је то порука трећег анђела; она је означавала силазак анђела из Осамнаестог поглавља Откривења; била је то порука оправдања вером која се објављује током изливања позног дажда. Трећи анђео је дошао 1844. године, а затим поново 1888. године, само да би у оба наврата био одбачен, али оба та наврата представљају слику времена када трећи анђео долази у време позног дажда. 1844. година је симбол 11. септембра, а ако 1863. година представља недељни закон, онда би пророчки период „од 11. септембра до недељног закона“, како је представљен симболом „докле“, представљао одговор садашње истине на питање из тринаестог стиха: „Докле?“

Милеритска историја од 1842. до 1850. године јесте пророчки период који се преклапа са пророчким периодом кушања трећег анђела од 1844. до 1863. године. Период од 1842. па надаље до 1863. садржи пророчке међаше који приказују историју од 11. септембра до недељног закона, када Христос чисти свој храм, најпре своју цркву, а потом и раднике једанаестог часа. При недељном закону, Христос ће имати очишћен народ да га представи свету као барјак-принос, и црква ће постати црква победоносна. Његова светиња ће тада бити очишћена.

Поставили смо на своје место симбол „докле“, премда, наравно, има још тога. Почећемо да ово, као и претходних пет чланака, поново доводимо у жижу књиге пророка Јоила, али се чинило важним да се и ова споредна скретања најпре поставе на своје место. Сведочанство сваког „докле“ које смо разматрали слаже се са питањем „докле“ на које је Палмони одговорио у четрнаестом стиху, јер светилиште треба да буде очишћено од 9/11 до недељног закона. Та историја јесте историја позног дажда, а историја позног дажда изложена је у књизи пророка Јоила.